

Хипотеза (теория) за гравитацията

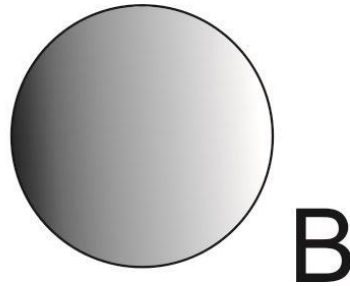
Тази публикация, е плод на много години експерименти и размисли, а и на факта че, авторът упорито отказва и не желае да приеме, хипотезата на Алберт Айнщайн, (не)ясно защо упорито пропагандирана и насаждана, въпреки здравия разум. Следващото нещо, което авторът не приема, и никога не ще приеме, това е твърдението че, силите се предават от едно тяло на друго, чрез особена форма на материята (а и на духа, бел. авт.), наречена ПОЛЕ. Докато всички чакаха, а и още чакат, да се създаде единна Теория на полето, като се желаше това да е една универсална теория, която да обясни предаването на разстояние на гравитационните сили, а и предаването на разстояние на всички възможни сили. Желаше тази теория да обясни , електрическите и магнитните сили, силите на ядреното силно взаимодействие , на силите на атомното слабо взаимодействие. Последните две сили, са въведени като понятия , доста по-късно.

Авторът е машинен инженер (dipl.ing.) по образование. Допълнително е завършил още едно висше образование – математика. Тоест , авторът е инженер и математик. По душа и по кръв е физик, обича физиката, занимава се с физика за собствен джоб...Притежава доста апаратура за физични експерименти, като е правил и прави много и най различни физични експерименти. Като машинен инженер, авторът владее до съвършенство механиката – науката за движението.

След този кратък, увод да започнем да се занимаваме с ГРАВИТАЦИЯТА.

Нека вземем едно тяло **В**, намиращо се на достатъчно голямо разстояние от каквито и да било други тела. (виж. Фиг.1). Тялото, може да е един атом водород, загубил единственият си електрон, или атом водород, но понеже масата на електрона е по-малка 1836 пъти, считаме че електрона го няма. Тялото може да е някакъв обект, намиращ се във Вселената, например астероид или планета, или звезда.

Fig.1

Единственото условие е да няма други тела с големина от неговият калибър или по - големи от него наблизо. Какво значи “наблизо“? Да приемем, разстоянието до най-близкия обект да бъде не по-малко от $1.E9$ диаметъра на тялото (един милиард диаметъра) или диаметъра на близкия обект (по-голямото от двете). Тук, а и навсякъде, ще използвам начина на записване на числата, така, както се записват във *FORTRAN* .

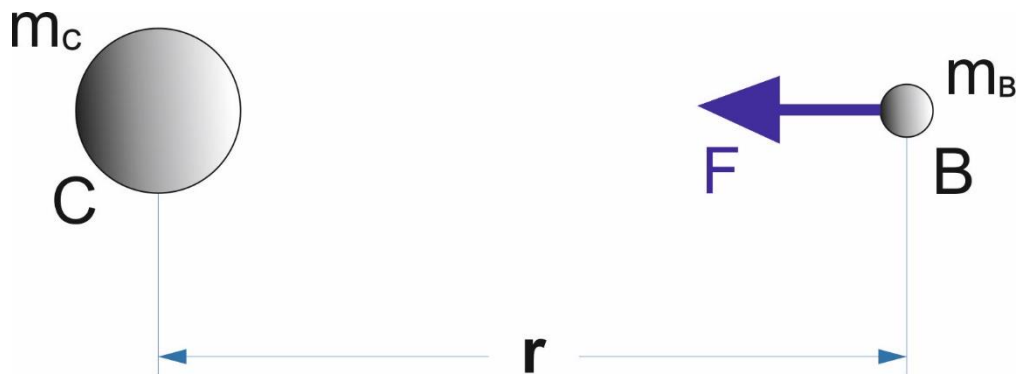

Fig.2

Тялото стои и чака, докато някакво друго тяло **C** , с маса m_c се приближи от някъде. Когато това се случи (виж.фиг.2), след малко време, колко – ще можем да определим след края на настоящата публикация, върху тялото започва да действа силата **F** .

$$F = -G \frac{m_b \cdot m_c}{r^2} \quad (1)$$

Където G е гравитационната константа = $6.67E-11 \text{ m}^3/\text{kg}\cdot\text{s}^2$,

m_B е масата на тялото B , а m_C е масата на тялото C , а r е разстоянието между тях. Формула (1) е изведена от Нютон и е точна!

Три големи въпроса възникват веднага : как тялото B разбира, че се е появило тялото C , за да генерира силата F , как тялото B разбира колко е масата на тялото C ? И третият въпрос е, как тялото генерира силата F , след като е „научило“ за появата на тялото C . Да не забравяме, че около тялото B не съществува материя, тялото е във вакуум.

Единственият начин за генериране на сила от тялото B е РЕАКТИВНИЯТ начин, тоест да бъде генерирана сила , чрез изхвърляне на малки частици с висока скорост. Тук **ще приемем** че, всяко тяло изхвърля за единица време огромно количество миниатюрни частици, които ще наречем ГРАВИТРОНИ. Ще обозначаваме гравитроните в буква от кирилицата – Г .

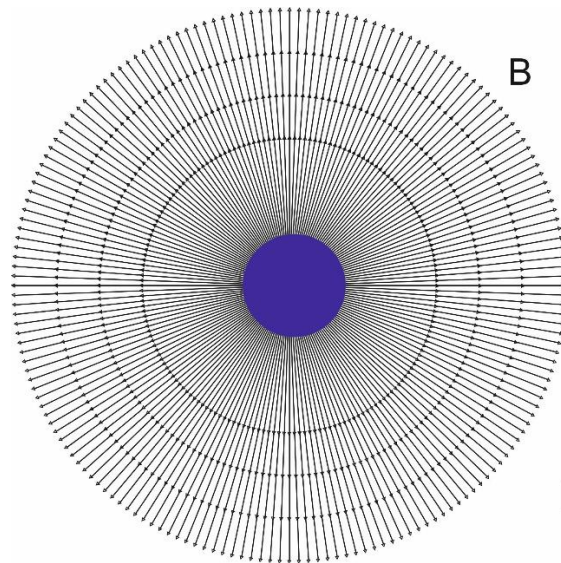

Fig.3

На фиг.3 е показано тяло B , което изхвърля гравитрони във всички посоки. По подобен начин нагрятото тяло излъчва фотони. По аналогичен начин тяло, което съдържа радиоактивно вещество, изхвърля алфа и бета частици, и гама радиация. Скоростта на изхвърляне на гравитроните е огромна, ще я изчислим по нататък в настоящата публикация. Най-малкото тяло, изхвърлящо гравитрони е протона. И така, нека формулираме следните твърдения – аксиоми:

(A1) Всяко тяло, притежаващо маса, изхвърля гравитрони, в количество , пропорционално на масата на тялото!

(A2) За да участва във гравитационно взаимодействие, всяко тяло трябва да изхвърля гравитрони.

Двете твърдения или двата закона (A1) и (A2), се потвърждават от следният факт, известен отдавна и измерен съвсем точно след установяване на Луната на ретро-рефлексивна призма, виж. сайта на NASA :

<https://eclipse.gsfc.nasa.gov/SEcat5/secular.html>

Фактът е следният: Всяка година Луната се отдалечава от Земята с 38.247 mm +/- 0.004 mm. (тридесет и осем милиметра).

Подобни изводи са направени и в :

https://www.researchgate.net/publication/313444201_The_acceleration_of_the_Moon_and_the_Universe

<https://academic.oup.com/mnras/article/386/1/155/977315>

Как точно, факта установен от НАСА, ще докаже A1 и A2?

Ето как:

Нека разгледаме диференциалните уравнения за движението на Луната около Земята (виж фиг.4):

$$m_m \cdot \frac{d^2 x}{dt^2} = F_x(t) \quad ; \quad m_m \cdot \frac{d^2 y}{dt^2} = F_y(t) \quad (2)$$

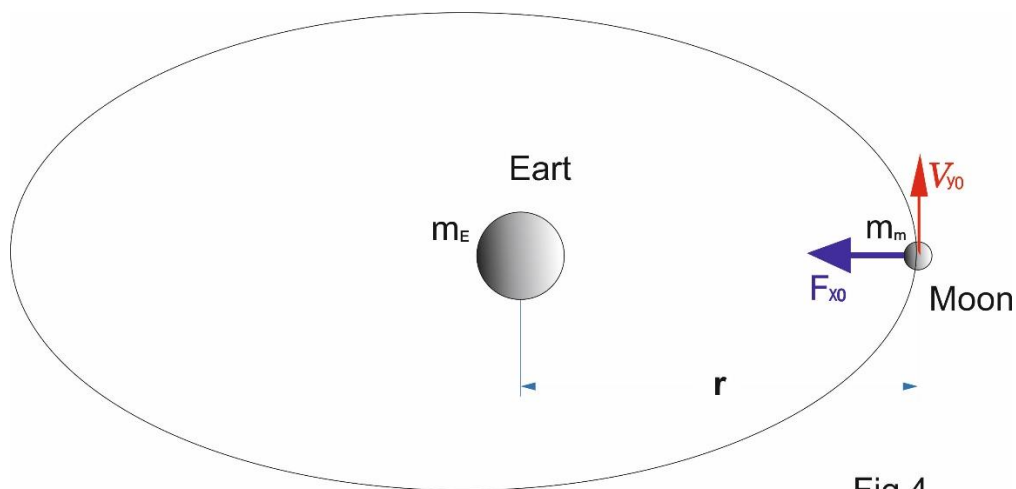
При следните начални условия (виж.фиг.4),

$$F_{x0} = F = -G \cdot \frac{m_m \cdot m_e}{r^2} ; \quad F_{y0} = 0$$

$$V_{x0} = 0 \text{ m/s} ; \quad V_{y0} = 969.0 \text{ m/s}$$

$$x_0 = 495696000 \text{ m} = \text{апогей} ; \quad y_0 = 0 \text{ m}$$

$$m_m = \text{const} ; m_e = \text{const}$$

Ако, масата на Луната и на Земята са константи , то двете диференциални уравнения (2), се решават без особени трудности. Решението е елипса, като в единият фокус е Земята. Ако обаче , масата на Луната и на Земята са функция на времето, диференциалните уравнения (2), стават (3) и , и се решават много трудно!

$$m_m(t) \cdot \frac{d^2 x}{dt^2} = F_x(t) ; \quad m_m(t) \cdot \frac{d^2 y}{dt^2} = F_y(t) \quad (3)$$

На авторът не е известно някой да ги е решил досега. Авторът е намерил решения на диференциалните уравнения (3), като , решението даде следните факте: масата на Луната и масата на Земята намаляват с течение на времето с коефициент α , или можем да запишем, за произволно тяло

$m(t) = m_0 - m(t).\alpha.t$, решавайки това уравнение спрямо масата, получаваме

$$m(t) = \frac{m_0}{1+\alpha.t}$$

(5)

Забележете α , е едно и също и за Луната и за Земята и за което и да било тяло. Началната маса, в момента $t=0$, на тялото е означено с m_0 . След решенията на диференциалните уравнения (3), става ясно, **че Луната се отдалечава от Земята, с 38 mm, само и единствено ако масата на Луната намалява с 178 000 кг за 1 секунда а масата на Земята намалява с 14 447 000 кг за една секунда.** Решението на (3) ще е предмет на следващата публикация. Досега, отдалечението на Луната се обясняваше с приливите и отливите. Но внимателни изчисления, показват че това не е така. Този въпрос ще го разгледаме в по-следващата публикация, където ще обясним приливите и отливите с теорията на гравитроните. Отдалечението на Луната от Земята става само и единствено поради загуба на маса! Известен е фактът че, поне две от планетите от слънчевата система (едната е Земята , виж линковете дадени по-горе) , се отдалечават от слънцето, също! Аз твърдя че, останалите планети също да са движат по елиптична разширяваща се спирала.

Поради същата причина вселената се разширява! Никакъв „голям взрив“ не е имало! Просто вселената се променя (уголемява). Всяко тяло след определен живот, губи голямо количество от масата си и напуска заеманата от него, досега орбита, тоест вече не е сателит на досегашната планета (звезда) и си намира нов ,господар‘ , на когото да стане сателит!

Земята и Луната ще загубят $\frac{1}{2}$ от масата си след малко повече от 13 милиарда години, но ще напуснат орбитите си далеч преди това време. Решението на диференциалните уравнения на движението на Луната около Земята, при вземане под влияние факта че, Луната се отдалечава от Земята с 38 мм за 1 година, ние доказваме че, това се дължи единствено на намаляването на масите на Земята и Луната с течение на времето. **Намаляването на масите се дължи , само и единствено на излъчването на частици, които ще наречем ГРАВИТРОНИ.**

Масата на Луната е 7.347673×10^{22} kg, а излъчването на маса е 178 000 кг за една секунда. Като разделим тези две числа ще получим специфичната загуба на 1 kg маса, което е

$$P_G = \Gamma m * V_G \alpha = 2.4225E - 18 [1 / s] \quad (6)$$

Твърдение (А3) Всяко тяло, притежаващо маса, губи всяка секунда - $\alpha.m(t)$ маса! По този начин тялото участва в гравитационното въздействие, между него и другите тела. Това е показано на фиг.3

Тяло с маса 1 kg, за 1 година, ще загуби $7.64E-11$ kg или 7.64 пико грама! Това е и големият проблем при гравитацията. При сегашното състояние на техниката, ние не можем да измерим маса от 1 kg, с такава точност, и не може да установим този факт! Ако не може да се постави опит , който да покаже и докаже, че всяко тяло всяка секунда губи маса, ни остават като доказателство следните факти: отдалечението на Луната, отдалечението на няколко планети от слънцето, загубата на маса на самото Слънце, а и разширението на Вселената... По нататък в настоящата статия посредством хипотезата **А3**, ще изведем закона на Архимед, ще обясним приливите и отливите, ще обясним и Брауновото движение (вече вероятно се досещате, какво е обяснението на Брауновото движение), изпарението.... По такъв начин хипотезата **А3** , става ТЕОРИЯ – Теория за гравитационното взаимодействие.

Добре, ще кажете, но как тялото В научава колко е масата на тялото С, за да генерира сила пропорционална на масата му?

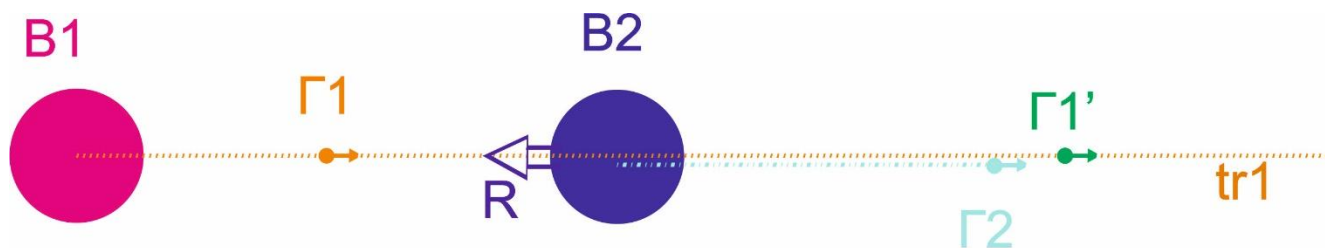

Fig.5

Нека разгледаме фиг.5. Там е показано как си въздействат две тела, посредством излъчваните от тях гравитрони. В даден момент от времето, тялото B1 излъчва гравитрона $\Gamma 1$. $\Gamma 1$ се движи с огромна скорост надясно по праволинейната си траектория tr1. В някакъв момент от времето, $\Gamma 1$ пронизва и преминава през тялото B2, запазвайки траекторията си tr1, и превръщайки се в $\Gamma 1'$. Но преминавайки през B2, гравитронът $\Gamma 1$, иницира излъчването на $\Gamma 2$, гравитрон принадлежащ на тялото B2. $\Gamma 2$ напуска B2, по траектория паралелна на tr1. Индуцираното излъчване на $\Gamma 2$, генерира реактивната сила **R**.

По аналогичен начин действа и фотон, инициращ излъчване на друг фотон, от възбуден атом на кристал, при лазерното излъчване...

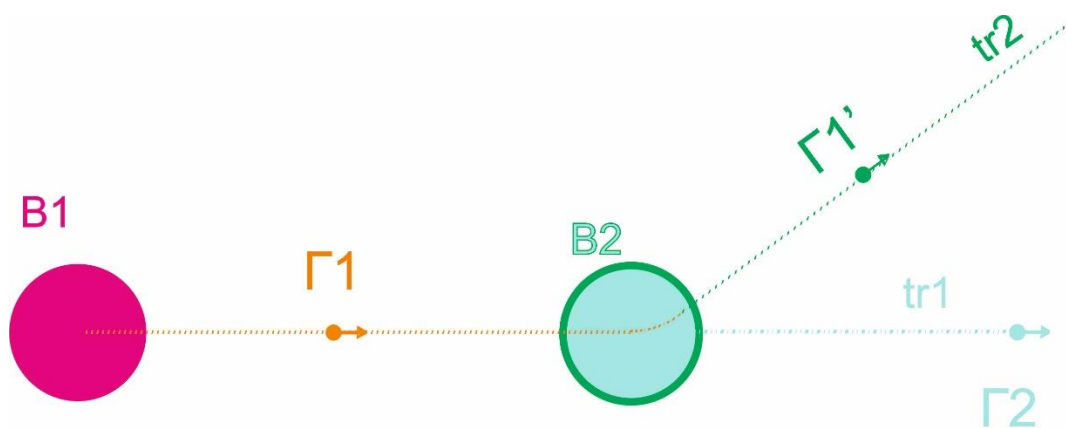

Fig.6

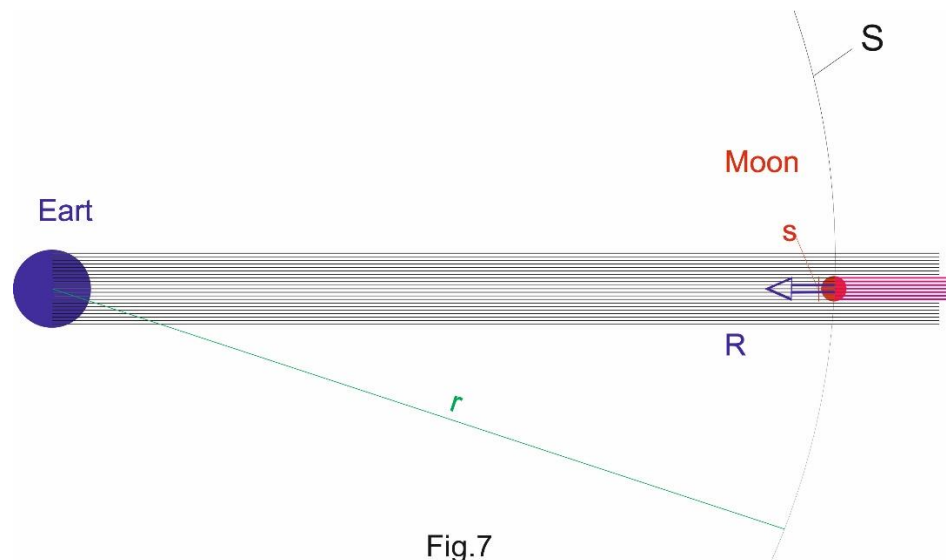
На фиг.6 е показано, че при определени условия, траекторията на $\Gamma 1$ може да се измени и $\Gamma 1'$ да напусне тялото B2 по траекторията tr2. Това би станало само и единствено, ако слоевете по повърхността на B2, са с

по малка плътност от слоевете в централната му област. Тяло с плътност , нарастваща от повърхността към центъра, ще се държи като гравитационна разсейваща леща! Такива тела са звездите, такова тяло е Слънцето. Такова тяло е и Земята! Луната вероятно не е такова тяло (разсейваща гравитационна леща) . Вероятно това е причината, Луната да е обърната с една и съща страна към Земята при своето движение. Такива тела не са, и малките астероиди. Всички тела с еднаква плътност по целият си обем, не са гравитационни лещи.

На фиг.7 е показано гравитационното въздействие на Земята върху Луната, посредством гравитроните, излъчвани от Земята.

Резултатът е реактивната сила R , генерирана от самата Луна.

На фиг.8 е показано гравитационното въздействие на Луната върху Земята.

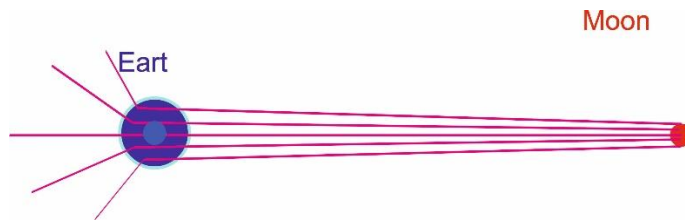

Fig.8

Виждаме че, поради факта че, Земята е тяло с променлива плътност (атмосфера с плътност 1.3 кг/м³, вода по повърхността с плътност 1000 кг/м³ , плътност на мантията 5500 кг/м³ и плътност в ядрото доста по голяма), траекторията на гравитационните силови линии се променя, като Земята е тяло , наподобяващо разсейваща гравитационна леща. Това е много важен факт обясняващ приливите и отливите.

Но, да се върнем към изчисленията на силите.

След като знаем с колко ,олекват‘ Земята и Луната за 1сек, можем да направим връзката със гравитационната сила на привличане между Земя и Луна. Виж фиг.7 и фиг.8 .

Да повторим още веднъж: факта че, **Луната се отдалечава от Земята с 3.8 см годишно и решенията на диференциалните уравнения, на движението на Луната, ни дадоха числото 178 000 kg , които луната губи за 1 секунда!**

Сега ще изчислим скоростта с която се движат гравитроните. Да повторим още веднъж, какво представляват гравитроните?

Гравитроните (gravitrons) , отбелязвани с кирилската буква Г , са частици с малка маса и огромна скорост!

Земята излъчва

$$\Delta m_E = m_e * \alpha = 5.9735E24 * 2.4225E-18 = 14.485E6 \text{ kg}$$

гравитрона за 1 секунда! До Луната стигат и я пробождат само

$$\Gamma m = \Delta m_E \frac{S}{S} \quad \text{гравитрона, където } S \text{ е площта на видимият от}$$

Земята диск на Луната, а S е площта на сферата с диаметър орбитата на Луната около Земята, а Γm е масата на земните гравитрони пробощащи Луната.

Нека изчислим площта на видимият диск на Луната

$$S = \pi * \frac{d_m^2}{4} = \pi * \frac{(3.4742E6)^2}{4} =$$

$$= 9.48E12[m^2]$$

където $d_m = 3.4742E6[m]$ е диаметърът на Луната.

А площта на сферата, с диаметър равен на диаметъра на орбитата на Луната е

$$S = \pi * D_m^2 = \pi * (7.68E8)^2$$

$$= 1.853E18[m^2]$$

Където $D_m = 7.68E8[m]$ е диаметъра на орбитата на Луната.

И сега, нека изчислим

$$\Gamma m = \Delta m_E \frac{S}{S} = 14.485E6 * 9.4675E6 / 1.856E12 =$$

$$= 73.89 \text{ kg/s}$$

Силата на привличане на Луната от Земята е

$$F = -G \cdot \frac{m_m \cdot m_e}{r^2} =$$
$$= 6.67E-11 * 5.9736E24 * 7.347673E22 / (3.844E8)^2 =$$
$$= 1.9812E20 \text{ N}$$

Тази сила дава импулс на Земята за една секунда

$P_F = 1s * F$, но от друга страна излъчваните от Луната гравитрони, индуцирани от пробощащите Луната земни гравитрони, и генериращи силата F , дават същият импулс

$P_\Gamma = \Gamma m * V_\Gamma$, или от закона за съхранение на импулса

$$1s * F = \Gamma m * V_\Gamma \quad (8) \text{ откъдето}$$

$$V_\Gamma = \frac{F}{\Gamma m} = \frac{1.98E20}{73.89} = 2.68E18 [m / s]$$

Откъдето веднага се вижда че, скоростта на гравитроните е равна на:

$$V_\Gamma = 29.78 * C^2 \quad (8)$$

Виждаме че, скоростта на гравитроните е огромна, много пъти превишаваща скоростта на светлината.

Следващата публикация ще е посветена на решаването на диференциални уравнения (3).

По-следващата публикация ще е посветена на приливите и отливите, на закона на Архимед и на Брауновото движение, изпарението, обяснени с **Теорията на гравитационното взаимодействие на телата във Вселената.**

Масата на гравитрона можем да определим от (9)

$$\Delta m_E = m_G * n_E, \quad (9)$$

Където m_G е масата на една частица гравитрон а n_E е броят на излъчваните гравитрони от Земята за една секунда. С формула (9) ще се занимаваме в последната публикация, посветена на гравитацията.

Гр.София

Данчо Йорданов

09. Февруари.2020

Dancho Jordanov

d3d@mail.bg